

Bemærkninger til forslaget

Det er bedre at give folk styrke fremfor at skabe afhængighed. Det er SF's socialpolitiske udgangspunkt, og derfor må de forebyggende og lokalaktiverende foranstaltninger fremmes mest muligt.

Socialt arbejde i 90'erne handler om at styrke nærmiljøerne og lokalsamfundet, så disse kan bære løsningen af almindelige sociale problemer. Igennem institutionsdannelsen har socialpolitikken fremmedgjort den enkelte og familiernes sociale netværk til løsning af almindelige sociale problemer.

Den socialpolitiske debat har behandlet dette spørgsmål. Forslagsstillerne ønsker at fremme denne udvikling.

Forsøg i socialt arbejde har siden 1980 været en aktivitet i Socialstyrelsen med henblik på udvikling af nye metoder i socialt arbejde og som såkaldt bløde styringsmidler i forbindelse med decentralisering af socialpolitikken.

I beretning fra Socialudvalget, der blev afgivet den 23. juni 1988, indstillede et flertal (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem), at der blev igangsat et socialt udviklingsprogram (jf. Folketings-tidende 1987-88, 2. samling, tillæg B. sp. 237).

Dette er blevet fulgt op med bevillinger på finansloven.

Formålet med dette program er at styrke lokale initiativer og fællesskaber, fremme forebyggende løsninger på tværs af sektor- og institutionsgrænser og skabe bedre muligheder for menneskers deltagelse i de beslutninger, som vedrører deres dagligdag. (Citat af socialministeren, bl.a. Politiken 27. november 1989).

I udvikling af socialt arbejde har forsøg og projektarbejde vist sig som banebrydende for nye metoder og aktivisering af brugeren af sociale hjælpeforanstaltninger.

Der er i dag ingen tvivl om, at man betragter forsøgsstrategien som en iværksætterstrategi. Det understreges i »Forsøg på Tværs«, at forsøgs- og udviklingsprojekternes korte varighed, på ca. 2 år, er et generelt problem. Usikkerheden om fremtiden og det, at »forsøgsmageren« på meget kort tid skal bevise sin

eksistensberettigelse, virker hæmmende i udviklingsarbejdet.

I »Forsøg på Tværs« sammenfatter Lis Adamsen og Jesper Fisker erfaringer af 3 tværgående analyser (AKF, 1988). Forsøgs erfaringernes videreførelse og forankring behandles. Det fremgår, at en del forsøg ikke videreføres efter endt forsøgsperiode, og det kan være hensigtsmæssigt. Men det gælder også for forsøg, som har vist, at man kan forbedre den social- og sundhedspolitiske indsats. Der peges på, at de nye løsninger forbliver marginale. Det kvalitetsmæssige løft i indsatsen, som anvendelsen af positive forsøgs erfaringer vil kunne give, er vi måske derfor på vej til at miste. Videreførelse og forankring af de bedste forsøgs erfaringer er en af de vigtigste opgaver på forsøgsområdet i de kommende år.

SUM-programmets bevillingsudvalg har på mindre end et år modtaget over 3.600 ansøgninger. Ansøgningerne har en samlet »værdi« af ca. 1,7 mia. kr. SUM-programmet har givet støtte til over 1.000 lokale projekter.

Der er i dansk socialpolitik aktivitet og stærke ønsker om at ændre stivnede arbejdsmetoder.

En levende socialpolitik er netop en stadig forandring i forhold til de aktuelle sociale problemer.

Der er nu efter 10 år med forsøgs virksomhed grund til at se på forsøg og projektarbejde som en metode i socialt arbejde, der sikrer udvikling og fornyelse i socialpolitikken. Projektarbejde skal have mere frie rammer, befries for stram centralistisk styring og lægges ud til kommunerne.

SF's forslag giver kommunerne øgede muligheder for selv at sætte forsøg og projektarbejde i gang. Herved skabes der grundlag for en stadig udvikling i socialt arbejde med lokal forankring.

Refusionsreglerne med 50 pct. dækning fra statens side er et motivationsgrundlag for kommunerne til at opprioritere det forebyggende arbejde. En udvidelse af det forebyggende arbejde vil på længere sigt give besparelser f.eks. ved færre institutionsanbringelser, mindre misbrug og større mulighed for at få en plads på arbejdsmarkedet.